

Anne Miller, upper-class-keurig, verlegen en blozend bij het minste of geringste, is een jonge journaliste bij het Londense *Uncover Magazine*. Rory Maquary, bijnaam Roar, is frontman van de wereldberoemde rockband Road Rage en gelauwerd filmacteur, maar hij is misschien nog wel bekender om zijn onberekenbare en ronduit Hollywood bad boy-achtige gedrag. Twee mensen die niet verschillender hadden kunnen zijn, maar ze ontmoeten elkaar als Anne Rory tijdens een *press junket* mag interviewen over zijn nieuwste film. Onverwacht maakt Anne ook kennis met Rowland, Rory's driejarige zoontje, wanneer die huihlend het interview onderbreekt.

Anne kan het meteen vinden met het verdrietige jongetje. Ze weet hem te troosten en te kalmeren en als ze eenmaal weer thuis is, krijgt ze tot haar verbazing een telefoontje van Roar zelf, die haar plompverloren vraagt of ze op zijn kind wil komen passen. Kleine Rowland heeft stevige angstaanvallen sinds zijn vader en moeder gescheiden zijn, Roar staat op het punt om op een reünie-tournee te gaan met Road Rage, en precies op dat moment heeft zijn kindermisje haar ontslag ingediend. Roar zit omhoog, want hij heeft pas over drie weken een nieuw kindermisje klaarstaan, en hij biedt Anne een kans die ze niet kan afslaan. Als ze meereist met de tournee en op Rowland past, dan mag ze voor *Uncover Magazine* een exclusief achter-de schermen-artikel over de band schrijven.

Anne krijgt er verschrikkelijke ruzie over met Ian, haar uiterst keurige verloofde, maar toch pakt ze haar koffer en gaat ze. Voor haar carrière en voor het kind, vertelt ze zichzelf, maar al snel kan ze niet ontkennen dat ze verschrikkelijk in de war raakt van Rory. Lijkt hij eigenlijk wel op de man die de media altijd laat zien? Misschien raakt ze van zichzelf nog wel meer in de war: weet ze nog wel wat ze wil? Wat ze echt belangrijk vindt?

Rory heeft al een tijdje een iets met een bloedmooi model en Anne is op geen enkele manier zijn type vrouw. Daarnaast gelooft hij sinds zijn scheiding niet meer in liefde. Toch heeft hij

heel impulsief Anne uitgenodigd mee te gaan en kan hij zijn ogen bijna niet van haar af houden nu ze bij hem in de tourbus zit, al weet hij absoluut niet wat hij ermee aan moet...

Vallen: hoe hard je er ook tegen vecht, soms val je het hardst voor degene van wie je dat het allerm minst had verwacht...

Over de Q-serie:

‘De schrijfstijl is vlot, pakkend, bij vlagen humoristisch en zorgt ervoor dat je de mensen en situaties helemaal voor je ziet.’

***** **Chicklit.nl**

‘Het eerste deel heb ik bijna in één ruk uitgelezen, zo’n leuk boek vond ik het... Kom dus maar op met deel 2 en deel 3 in deze Q-trilogie!’ **Lilledame.nl**

‘Een grappig, romantisch, maar vooral echt verhaal over hoe moeilijk liefde soms kan zijn.’ ***** **Hebban.nl**

Jackie van Laren

VALLEN

Voor je het weet ben je verliefd...

ISBN 978-90-225-7722-6

ISBN 978-94-023-0679-8 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Feesten

Ze wist niet wat ze moest schrijven. Na een voor haar gevoel eeuwigdurende staarsessie met als hoofdonderwerp de deur, die haar geen enkel dieper inzicht had opgeleverd, richtte ze haar blik op het beeldscherm – met als enige resultaat dat de letters voor haar ogen begonnen te dansen en ze nog steeds geen grip op de situatie had. Haar hoofd was een op hol geslagen stoomdraaimolen van gedachten.

Aan de ene kant: Ian, in Londen, slapend in zijn bed. Rustige, betrouwbare, altijd correcte Ian, die onverwacht een jaloerse, onredelijke vreemdeling was gebleken toen ze na Roars verrassende telefoontje had besloten Rowlands tijdelijke oppas te worden. Ian had simpelweg niet kunnen geloven dat het enige waar ze op dat moment aan dacht die arme, huilende peuter was, en niet zijn charismatische, knappe, wereldberoemde vader.

Maar aan de andere kant: daar was hij dan toch, Rory Maquary – ongrijpbare, onbegrijpelijke, onbetrouwbare, onrustig en onzeker makende Rory, die ineens zo dichtbij kwam. Zo... lief was. Die haar twee klontjes suiker had onthouden. Die zo lekker rook dat het verboden zou moeten worden. Die haar net bijna...

Ze voelde haar wangen opgloeien, schudde haar hoofd en legde snel haar handen op het toetsenbord.

In geval van twijfel, typte ze achter de zin waar Roars binnenkomst haar had onderbroken, lach. Lach zo lang en zo hard als je kunt. En, jongens, wat ben ik aan het twijfelen; als dat een indicatie is voor hoe hard ik moet lachen om de boel weer een beetje in balans te krijgen, zou ik er zo ongeveer in kunnen blijven.

Volgens mij ging Rory me daarnet bijna kussen. Niet zo van smek op de wang, maar vol op de mond en vervuld van intense bedoelingen. Ik twijfel niet zozeer of hij dat nou wel of niet zou hebben gedaan, want in alle eerlijkheid was er nauwelijks genoeg ruimte voor twijfel tussen zijn gezicht en het mijne, maar ik kan maar niet bedenken hoe ik me erover moet voelen.

Nee, dat klopt niet.

Ik denk eigenlijk dat ik heel goed weet hoe ik me erover voel: ik denk dat ik het helemaal geen vervelend idee vond om door hem gekust te worden.

Helemaal.

Geen.

Vervelend idee.

O god.

Help.

Ik dacht dat ik hem best aantrekkelijk zou vinden als ik hem gewoon in het café zou zijn tegengekomen, maar volgens mij is dat a. zacht uitgedrukt (ik zou nog net niet kwijlen) en b. ook als hij niet in een café gewoon staat te zijn vind ik hem leuk. Hij, nu, zoals hij is, wie hij is, vind ik dus, eh, nogal leuk.

Mijn god, ik lijk wel gek.

Jemig, zelfs nadat hij me vanmorgen voor paal probeerde te zetten, moet je nagaan, zelfs dan nog kan ik er verdorie niet onderuit.

Ben ik nou een groupie? Hoe beschamend zou dat zijn? En dan te bedenken dat hij het niet eens echt dééd, me kussen: hij wreef alleen met zijn neus over mijn wang. Dat ziet er behoorlijk onromantisch uit, als ik het zo uittyp, maar toch, dat is wat hij deed, en hopla, mijn knieën werden van havermoutpap! En hij deed het ook nog met zoiets idioots

bezipterigs, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, alsof het zo hoorde! En dat maakte het nóg fijner!

Stoppen nu, met al die uitroeptekens.

Ze beet op haar lip en gaf zichzelf een standje. Hij was natuurlijk high geweest, anders had hij het vast nooit gedaan. Hij vond het toch een belachelijk idee dat hij iets met haar zou kunnen hebben als hij broodnuchter was?

Nou dan.

Ze kon deze episode maar beter zo snel mogelijk vergeten: als iets belangrijk was, dan was het zorgen dat het allemaal weer een beetje op orde kwam tussen haar en Ian. Haar eerste neiging was om zo snel mogelijk naar huis te gaan, Ian te vertellen dat hij volkomen gelijk had, dat zij het op alle mogelijke fronten verkeerd had gehad, alles, alles om er maar voor te zorgen dat het weer werd zoals het eerst was. Dat ze tenminste wist waar ze aan toe was.

Maar dat was alleen maar haar eerste neiging.

Als ze ook maar heel even wachtte dan begon er iets bij haar te borrelen, te bruisen, te rebelleren, even heftig als die allereerste avond toen ze, tot haar eigen stomme verbazing, haar tas had gepakt en naar Roars hotel was vertrokken. Het was een ongemakkelijk, onaangenaam gevoel en het was uitermate ongewoon voor haar, maar eenmaal aanwezig was het niet meer te onderdrukken: het vrat aan haar en maakte dat ze ongelooflijk ontevreden met zichzelf was. Dat ze zichzelf nauwelijks meer begreep.

Ze schoof heen en weer op haar stoel en legde een hand tegen de wang waar Roars neus haar huid had geraakt. Dat gaf haar zo'n onverwachte schok dat ze ineens naast haar stoel stond, en precies op dat moment klonk er vanuit het bed in de kamer er naast een verschrikt geluid, gevolgd door een angstige huil.

Ze rende de kamer in, naar Rowlands bed, nam hem op schoot en wiegde hem, terwijl ze zijn ruggetje streelde en fluisterde: 'Sst, stil maar, alles komt goed, je bent niet alleen, stil maar, stil maar,'

maar hoewel hij ongeveer in haar kroop liet hij zich niet meteen kalmeren. Pas toen ze de dekens over hen beiden heen had gelegd en hij een handvol van haar T-shirt tegen zijn gezicht had getrokken, zakte zijn hysterische huilbui heel langzaam af tot zo nu en dan een rilling of een hikje.

Wat een lieverdje was het toch, hij lag als een klein aapje tegen haar aan gedrukt; ze kon zich totaal niet voorstellen hoe zijn moeder, of welke moeder dan ook, in staat zou kunnen zijn om haar kind af te staan. En voor geld nog wel. Hoe kon iemand zo harteloos zijn?

Ondertussen had hij een vuistje in zijn mond gepropt. Nu haalde hij dat er even uit om te vragen: ‘Vehaaltje, Annie? Van Hendrik de spin?’

‘Die vond je leuk, hè? Nou, vooruit dan maar. Ben je er klaar voor?’

Row knikte en stopte zijn vuistje weer terug.

‘Hendrik de spin, misschien ken je hem wel

Die dronk de hele tijd chocomel.

Tot de andere beesten in het huis

zeiden: jij hoort hier niet langer thuis.

Je ogen, je haren

je voeten, vier paren,

van je tenen tot je kruin

ben jij ondertussen chocomelbruin.

Dus vooruit, Hendrik, geen gezeur,

Daar is het gat van de keukendeur.

Wil je zo nodig een bruine kop,

Hang dan maar een web in het zonnetje op.’

Het vuistje kwam er weer even uit en de kleine man zei: ‘Nong-keew?’

Anne had hem ondertussen lang genoeg meegemaakt om te weten dat dat “nog een keer” betekende, dus begon ze opnieuw

aan het spinnengedicht, half zingend en hem wiegend in de maat. Ze had het zelf bedacht toen ze in een van de hotels onderweg een keer in de badkamer een joekel van een spin waren tegengekomen. Row was op een angstige manier gefascineerd geweest.

Hij mompelde al een paar woorden mee, ook al had hij zijn vuistje nog half in zijn mond. Anne streelde zacht zijn oogleden en zijn haren toen die voorbij kwamen in het gedicht en hij grinnikte alweer voorzichtig.

‘Ha, moet je alweer een beetje lachen, kleine man? Hoor ik dat goed?’ Anne wandelde met spinnenvingers over zijn arm en hij riep lachend: ‘Nongkeew, Annie, nongkeew!’

‘Vooruit, maar dit is echt de laatste keer. Je moet nodig je oogjes dichtdoen, hoor, het is al zo laat, en kleine mannen hebben een groot slaapje nodig. We doen nog één keer Hendrik, en dan gaat het licht uit.’

‘Annie?’ Rowlands stemmetje was ineens zo zacht dat ze het bijna niet meer hoorde.

‘Wat is er, lieverd,’ fluisterde Anne terug.

‘Bij jou slapen...’ mompelde hij verlegen.

‘Moet je niet in je eigen bedje? Je bent toch al een grote jongen, groot genoeg om in je eigen bedje te slapen?’ Anne aaide hem over zijn rug.

‘Bij jou slapen,’ herhaalde hij, met een klein beetje angst in zijn stem. Hij greep een nieuwe vuist vol T-shirt.

‘Ssst, rustig maar, mannetje, het is goed, je mag vannacht wel bij me blijven. Geen zorgen maken, ik ga nog een keer Hendrik doen. Komt-ie. Hendrik de spin, misschien ken je hem...?’

‘Wel,’ zei Rowland netjes.

Ze maakten samen het gedicht af en hij wist alle woorden die ze wegliet, al vond hij ‘chocomelbruin’ wel erg moeilijk om uit te spreken.

‘Daar moeten we nog wel even op oefenen, hè?’ zei Anne, zachtjes lachend. ‘Maar het gaat goed komen, hoor, dat beloof ik je. Zelfs die vervelende r.’

Toen het versje uit was kroop Anne samen met Rowland lekker onder de dekens. Ze stopte hem in en reikte naar het lichtkoord bij het hoofdeind. ‘Lekker slapen nu, hè?’ fluisterde ze nog in het donker, en ze gaf hem een zachte kus op zijn kruin.